

**Ωδή εβδομή
[XVII]
Το Φάσμα**

α΄

Το πνεύμα μου σκοτίζεται·
η γη υπό τα ποδάρια μου
γέρνει· αθελήτως τρέχω
ωσάν από μίαν ράχην
5βουνού, εις λαγκάδι.

β΄

Με σέρνει η τύχη. Ω, πόση
νύκτα εμαζώχθη αυτούθε
και φόβος, όπου πέφτοντας
εμβαίνω· σπήλαιον είναι
10ή χάσμα του άδου;

γ΄

Ελύθησαν οι άνεμοι·
σφοδροί, σφοδροί εδώ μέσα
ως φουσκωμένα, χύνονται,
ποτάμια από πολλά
15χειμέρια νέφη.

δ΄

Στον θόρυβον σηκώνονται,
φωναί συχνάι και ασήμαντοι,
ως μακράν εις την θάλασσαν
στεναγμοί πνιγομένων
20μυρίων ανθρώπων.

ε΄

Βλέπω, βαθιά, μίαν σπίθα·
πλησιάζει· μεγαλώνεται·
ωσάν κύκλος αμέτρητος,
ως πέλαγος φλογώδες
25εμπρός μου απλώθη.

ς΄

Ελεεινά ναύγια
πλέουσιν αυτού. Μεγάλον
κορμί νεοσπαραγμένον
περνάει, και ως σώμα φαίνεται
30μίας βασιλίσσης.

ζ΄

Ω Ελλάς!... —Ιδού χιλιάδες
παιδιών έτι εις τα σπάργαν
απερνάουν, κι εις κάθε στήθος
ένα μαχαίρι στέκεται
35καταχωσμένον.

η΄

Κοράσια, ιδού, μητέρες
περνάουν. Έλαμπον πρώτα
τα πλήθη αυτών σαν άστρα·

εχαίροντο, και τ' άρπαξε
40θανάσιμη ώρα.

θ'

Έχουσι των στεφάνων τους
μαδημένα τα ρόδα,
γυμνά τ' άσπρα βυζία τους,
μιασμένα από τα χείλη
45αγρίων βαρβάρων.

ι'

Νά, και οι σωροί περνάουσι
των μαχίμων ανθρώπων,
ένδοξοι ναύται, αείμνηστοι,
ανδρείοι στρατιώται
50κι ήμερος όχλος.

ια'

Ματαίως το ακονισμένον
εγύμνωσαν σπαθί τους·
δάφνας ματαίως εμάζωξαν·
πάσαν ελπίδα ο άνεμος
55έξαφνα επήρε.

ιβ'

Έρημη τώρα η θάλασσα
είναι· και ιδού μακρόθεν,
ως νέφη εις τον ορίζοντα
εσπερινόν, ξανοίγω
60γην και νησία.

ιγ'

Εγκρημισμένοι πόλεις
φαίνονται αυτού, και λείψανα
πύργων, ναών, χωρίων·
άροτρα, βάρκες και άρματα
65ημελημένα.

ιδ'

Ζώντα δεν βλέπω· ούτ' άφησε
καν ένα η σκληρά τύχη
επάνω εις τέτοιον θέατρον,
τ' έθνους να κλαίει την άωρον
70τρισάθλιον μοίραν.

ιε'

Μεγάλη, τρομερή,
με τα πτερά απλωμένα,
καθώς αετός ακίνητος,
κρέμεται στον αέρα
75ψηλά η Διχόνοια.

ις'

«Εγώ,» φωνάζει, «εγώ
από τον κόσμον έσβησα
ένα λαόν· και ταύτην
την γην εξολοθρεύσασα
80τώρα εορτάζω.»

ιζ΄

Ούτως ειπούσα η δύσφημος,
χύνει, από δύο ποτήρια
αίμα και πορφυρίζονται
πάντες οι ουράνιοι κάμποι,
85η γη και οι νήσοι.

ιη΄

Ελύθη, ελύθη ως όνειρον
το φάσμα. Καθαρότατος
ο αέρας καταβαίνει
και δροσίζει τα χείλη μου
90και την ψυχήν μου.

ιθ΄

Ω Ελλάς! —ω πατρίς μου!
ελπίδων γλυκυτάτων
μήτηρ! σε βλέπω ακόμα
ζώσαν και μαχομένην,
95και αναλαμβάνω.

κ΄

Φύγε, φύγε τον κίνδυνον,
διά τον σταυρόν που πλύνεις
με τ' αίμα σου· διά τ' όνομα
της ιεράς των τέκνων σου
100ελευθερίας.

κα΄

Έως σήμερα σε ωφέλησαν
του νοός η θεόπνευστος
φλόγα, και τα μεγάλα,
ανέλπιστα, αναρίθμητα
105έργα, και η δύναμις.

κβ΄

Αλλ' έφθασεν η ημέρα
κινδύνου· η δοξασμένη
δάφνη της κεφαλής σου
τρέμει· κι ο εχθρός προσέχει
110να την αρπάξει.

κγ΄

Μάθε ότι εις τους χορούς
των πολέμων, ως έσωσεν
η ανδρεία τον στρατιώτην,
ούτω εις αυτούς η ομόνοια
115σώνει τα έθνη.